

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Mfv.III.10.614/2013/4.szám

A Kúria a Zárai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Zárai Eszter ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Kormányhivatala Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 35.M.841/2012. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. február 13-án kelt 35.M.841/2012/9. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. február 17. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 35.M.841/2012/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az igénylő előrehozott öregségi nyugdíj megállapítása iránti igényét a Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság 11-12929/2010/0041. számú határozatával elutasította, mert az 1994. április 15-től 1997. december 31-ig terjedő időszakot - amikor az igénylő betéti társaság beltagja volt - nem számították be a szolgálati idejébe, adatszolgáltatás teljesítésének hiánya és nyilvántartásba vétel elmaradása miatt és így nem rendelkezett a törvény által megkövetelt szükséges szolgálati idővel. Csökkentett összegű előrehozott öregségi nyugdíj megállapítást az igénylő nem kérte.

A fellebbezés folytán másodfokon eljáró Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta, az igénylő fellebbezését elutasította, megállapítva azt, hogy a betéti

társaság az igénylőt csak a későbbiek során jelentette be. A rendelkezésre álló adatok, iratok, továbbra sem bizonyították azt, hogy a vitatott időszakban az igénylő biztosítási jogviszonya fennállt, őt bejelentették, és a nyugdíjjárulék befizetése megtörtént.

A határozatot a felperes keresettel támadta meg a munkaügyi bíróság előtt és továbbra is az előrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságának megállapítását kérte azzal, hogy az 1994. április 15. és 1997. december 31. közötti időben is szolgálati időt szerzett. Állította, hogy társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettségének eleget tett, ha nem így történt volna, akkor befizetés hiányában eljárást indítottak volna ellene, ilyen pedig nem történt. Különböző eredeti, egykori okiratot csatolt, amelyek az APEH-től és az egészségbiztosítási pénztártól származó iratok voltak és ezekkel kívánta kereseti kérelmét bizonyítani.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, fenntartva határozata ténybeli és jogi indokait.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 35.M.841/2012/9. számú ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a bíróság idézte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 43. § (2) bekezdésében és a Tny. végrehajtására kiadott 168/1997.(X.6.) Korm. rendelet (R.) 35. § (3) bekezdésében, 86. § (1) bekezdésében és a Tny. 97. § (2) bekezdésében írt rendelkezéseket. Részletesen kitért a felperes által csatolt okiratokban foglaltakra, értékelve azok tartalmát, és arra a megállapításra jutott, hogy az nem nyert igazolást, miszerint a perbeli időben a felperes jogviszonyát bejelentették, ennek eredményeként nyilvántartásba vették, és a kérdéses időre a nyugdíjjárulék befizetése megtörtént. A rendelkezésre álló iratokban a betéti társaság nemleges adatszolgáltatásáról nyilatkozott maga a felperes, azaz arról, hogy a betéti társaság nyilvántartólap kiállítására nem volt kötelezett, biztosítotti jogviszonyban senkit nem foglalkoztatott. A különböző összesítő elszámolást tartalmazó iratok szintén nem igazolták a felperes utáni járulék megfizetésének tényét. Ezért a bíróság megállapította, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a tárgyi időszakban a betéti társaság a nyugdíjjárulékot, a társadalombiztosítási járulékot, illetve 1996. január 1. napjától a nyugdíjbiztosítási járulékot megfizette a felperes után, illetőleg mekkora összegben fizette esetlegesen azt meg. A bíróság a további bizonyítást mellőzte, nem tartotta szükségesnek azt, hogy a felszámoló keresse meg a nyugdíjbiztosítási szervet adatszolgáltatás céljából, mivel a nyugdíjbiztosítási szerv az eljárásban a társadalombiztosítási adatokat, mint közigazgatási szerv felhasználta, illetve azok tartalma a bíróság részére ismertté vált.

A bíróság ítélete ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel törvénysértésre hivatkozással és a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát kérte. Nevezetesen, hogy a felperes jogosultságot szerzett az előrehozott öregségi nyugdíjra és ennek megfelelően a közigazgatási szerv új eljárásra való kötelezését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való kötelezését kérte a felperes.

Felülvizsgálati kérelmének indokai szerint a bíróság nem derítette fel teljes körűen a tényállást és hibás jogi következtetéssel téves döntést hozott. A felperesnek alapvetően a szolgálati idő meglétét és nem a nyugdíjjárulék megfizetését kellett, illetve kellett volna bizonyítania. Tévesen értékelte továbbá a bíróság az eljárás során becsatolt, a NAV által kiállított iratokat is. Tévedett akkor, amikor arra az álláspontra jutott, hogy mellőzte a felperes bizonyítási indítványát arra vonatkozóan, hogy a felszámoló keresse meg a nyugdíjbiztosítási szervet adatszolgáltatás céljából. A felperesi álláspont szerint bár a bíróság azt állapította meg, hogy a nyugdíjbiztosítási szerv nyilatkozott a felperesre vonatkozó adatokról, azonban további nyilatkozat megtétele lett volna szükséges. Ekként az ügyben a bíróság hiányos bizonyítás alapján hozta meg döntését, miért is a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt rendelkezést.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének hatályban tartását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelem elbírálása során az abban megjelölt jogszabálysértés keretei között kellett értékelnie a bíróság eljárását, azt, hogy betartotta-e az eljárásjogi szabályokat, illetve érdemben az anyagi jogi szabályok megfelelő értelmezésével hozta-e meg döntését.

A felperes lényegében nevesítve a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. E szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

Ezzel összefüggésben rámutat a Kúria, hogy eljárásjogi szabályok megsértése alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére,

azonban, ha olyan eljárásjogi szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással lett volna, a meghozott határozatot a felülvizsgálati eljárásban a Kúria hatályában fenntartja. Csak amennyiben a bírósági ítélet tényállása iratellenesen kerül megállapításra, vagy okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, akkor van mód az eljárásjogi szabálysértések megállapítására, ugyanakkor ilyen jogszabálysértést az ügy érdemi elbírálása során a bíróság nem követett el.

A felülvizsgálati kérelemben a felperes a törvénysértést kizárólag a munkaügyi bíróságnak a bizonyítékok téves mérlegelésében, értékelésében találta megvalósultnak, illetve a NAV igazolásában foglaltak értékelését kifogásolta és további bizonyítási eljárás lefolytatását hiányolta.

A Kúria a következőket emeli ki, amelyeket az ügy eldöntése szempontjából a bizonyítékok mérlegelése, egybevetése utáni értékelésnél alapvetően figyelembe kellett venni.

Elsődlegesen arra mutat rá a Kúria, hogy téves azon felperesi álláspont, hogy a „felperesnek alapvetően a szolgálati idő meglétét és nem a nyugdíjjárulékok megfizetését kellett, illetve kellett volna bizonyítania”. E körben helyesen hívta fel a közigazgatási és munkaügyi bíróság az R. 35. § (3) bekezdésében és 86. § (1) bekezdésében írt rendelkezéseket. A felperes nem alkalmazott, foglalkoztatott volt, hanem egy gazdasági társaság tagja, lényegében saját maga foglalkoztatottja, ebből következően lényegesen szigorúbb szabályok vonatkoztak rá, csak a bejelentést követő nyilvántartásba vétellel és igazolt nyugdíjjárulék befizetéssel szerezhethetett szolgálati időt. Ezen rendelkezésben foglalt feltételeket pedig a felperes nem bizonyította. Az esetleges járulékbefizetésnek is névre szólóan a felperes javára történő elszámolása eredményezhetett volna csak szolgálati idő beszámítást.

Mivel a felperes nem szerepelt az alperesi nyilvántartásban bejelentés hiányában, így a nyugdíjjárulék befizetését sem kérhették rajta számon, az erre való hivatkozásnak nincs relevanciája, mint ahogy a további bizonyítás sem vezetett volna eredményre, hiszen a közigazgatási szerv minden rendelkezésre álló adatról nyilatkozott és azokat a döntése meghozatalakor figyelembe vette. Más szerv, a felszámoló megkeresésére sem tudott volna újabb adatokat közölni, illetőleg iratokat bemutatni.

Mindezen indokokra figyelemmel helytálló a jogerős döntés, ezért a Kúria a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban költségigényt nem terjesztett elő, ezért ebben a tárggyban a Kúria a határozathozatalt mellőzte a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján.

A per tárgyi illeték és költségmentes, a felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a magyar állam viseli a Tny. 81. §-a szerint.

Budapest, 2014. február 17.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné
dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelével:
kúriai tisztviselő